

Słowo pasterskie Biskupa Gliwickiego na „Dzień Modlitw o uświęcenie Kapłanów” z okazji uroczystości Najświętszego Serca Pana Jezusa

1. Ojciec św. Jan Paweł II w swoim liście do kapłanów na Wielki Czwartek ubiegłego roku napisał: „Wydaje się godna uwagi propozycja wysunięta przez Kongregację do spraw Duchowieństwa, by w każdej diecezji obchodzić „Dzień Modlitw o uświęcenie Kapłanów” z okazji uroczystości Najświętszego Serca Pana Jezusa. Chętnie podejmuję tę propozycję wyrażając życzenie, by tego rodzaju Dzień pomagał kapłanom upodabniać się coraz bardziej do Serca Dobrego Pasterza”.

Podejmijmy to życzenie Ojca św. Niech uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa obchodzona będzie w naszej diecezji jako „Dzień Modlitw o uświęcenie Kapłanów”. Dodatkowym impulsem do podjęcia tej inicjatywy jest 50 - rocznica święceń kapłańskich Ojca św.

2. W posynodalnej adhortacji o formacji kapłanów we współczesnym świecie Ojciec św. napisał: „W swojej naturze i sakramentalnej misji kapłan jawi się w strukturze Kościoła jako znak absolutnego priorytetu i łaski darmo danej Kościołowi przez zmartwychwstałego Chrystusa. Dzięki kapłaństwu służebnemu Kościół uświadamia sobie w wierze, że nie powstał sam z siebie, lecz jest dziełem łaski Chrystusa w Duchu Świętym. Posługa Apostołów oraz ich następców, sprawujących władzę przekazaną im przez Chrystusa Głowę i Pasterza, jest *wobec Kościoła* widzialną kontynuacją i znakiem sakramentalnym Chrystusa, który wobec Kościoła i świata jest nieustannym i wciąż nowym początkiem zbawienia, « On - Zbawca Ciała » ” (Ef 5, 23; Pastores dabo vobis, n. 16).

Kapłan pozostaje tym znakiem mimo przemian społeczno-ekonomicznych i trudności, które te przemiany z sobą niosą.

Szerzy się swoisty ateizm praktyczny i egzystencjalny, który zamyka człowieka w czysto ziemskiej i materialnej perspektywie. Człowiek ulega złudzeniu, że mając dostęp do coraz większych dóbr materialnych, jest samowystarczalny. To jest mentalność, która wprost Boga nie zwalcza, po prostu uważa, że bez Boga można się w życiu obejść.

Rozpad życia rodzinnego, pogłębianie się niesprawiedliwości społecznych i skupianie bogactw i mienia narodowego w rękach niewielu rodzi wśród ludzi napięcia i obawy, wprowadzając zamęt w życie społeczne i narodowe.

Niepokój budzi ignorancja religijna wielu wierzących i ucieczka w świat przesądów i religijności bez Boga. Szerzy się zjawisko emocjonalnego i subiektywnego podejścia do wiary. Z depozytu wiary Kościoła wybiera się to, co się podoba, co odpowiada osobistemu doświadczeniu i nie wymaga zmiany własnych przyzwyczajzeń. Stąd rośnie liczba wiernych o częściowej i warunkowej przynależności do Kościoła.

Te i wiele innych trudności wywierają negatywny wpływ na rodzenie się powołań kapłańskich i na samoświadomość kapłana i na jego posługę we wspólnocie. Ten splot trudnych uwarunkowań nie jest w stanie zagłuszyć prawdy o tajemnicy kapłaństwa, którą każdy kapłan nosi w swoim sercu, a którą Ojcowie Synodu poświęconego formacji kapłańskiej wyrazili słowami: „Ostatecznym źródłem naszej tożsamości jest miłość Ojca. Z posłanym przez Niego Synem, Najwyższym Kapłanem i Dobrym Pasterzem jesteśmy sakramentalnie złączeni w kapłaństwie służebnym dzięki działaniu Ducha Świętego. Życie i posługa kapłana są kontynuacją życia i działalności Chrystusa. Na tym zasadza się nasza tożsamość, nasza prawdziwa godność i to jest źródłem radości i pewności w naszym życiu” (Orędzie Ojców Synodu z 28. X. 1990 r.).

3. Każde powołanie nie tylko wywodzi się z Kościoła i z jego pośrednictwa, ale przybiera także kształt służby Kościołowi. Jest więc ono darem mającym służyć budowie Kościoła i wzrastaniu Królestwa Bożego w świecie. „Dlatego wspólnoty diecezjalne i parafialne powinny dawać świadectwo swojej troski o powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego przede wszystkim przez głoszenie słowa, przez sprawowanie sakramentów i przez świadectwo miłości. Muszą też pamiętać o pewnych nieodzownych elementach autentycznego duszpasterstwa powołaniowego” (Orędzie Jana Pawła II na XXXIII Światowy Dzień Modlitw o Powołania).

Szczególne zadania mają tu do wypełnienia rodzice, kapłani, katecheci, którym powierzona jest misja ukazywania młodym wartości ducha i kształtowania środowiska sprzyjającego przyjęciu daru powołania.

Ojciec św. napisał do młodych: „Pragnę, zwrócić się do was, ludzie młodzi, i z miłością powiedzieć wam raz jeszcze: umiejcie wielkodusznie oddać życie Bogu. Nie lękajcie się! Nie musicie się niczego bać, bo Bóg jest Panem historii i wszechświata. Pozwólcie, by dojrzewała w was pragnienie wielkich i szlachetnych dokonań. Rozwijajcie w sobie poczucie solidarności: jest ono znakiem Bożego działania w waszych sercach. Oddajcie do dyspozycji waszych wspólnot talenty, którymi obdarzyła was Opatrzność. Im bardziej będziecie umieli składać w darze samych siebie Bogu i braciom, tym pełniej zrozumiecie prawdziwy sens życia. Pan Bóg wiele od was oczekuje!” (Orędzie Jana Pawła II na XXXIII Światowy Dzień Modlitw o Powołania).

Zapraszając do modlitwy w intencji uświęcenia kapłanów i o nowe powołanie, kończę modlitwą Ojca św. Jana Pawła II:

„Panie, ty pragnałeś zbawić ludzi i dlatego założyłeś Kościół jako wspólnotę braci zjednoczonych w Twojej miłości.

Nie przestawaj nawiedzać nas i powoływać tych, których wybrałeś, aby byli głosem Twojego Ducha Świętego, zacznem społeczeństwa bardziej sprawiedliwego i braterskiego.

Wyjednaj nam u niebieskiego Ojca duchowych przewodników, których potrzebują nasze wspólnoty: prawdziwych kapłanów żywego Boga, którzy oświeceni Twoim słowem, będą umieli mówić o Tobie i uczyć innych, jak rozmawiać z Tobą.

Pozwól wzrastać swojemu Kościołowi, mnożąc w nim osoby konsekrowane, które powierzają wszystko Tobie, abyś Ty mógł wszystkich zbawić.

Niech nasze wspólnoty sprawują ze śpiewem i uwielbieniem Eucharystię jako ofiarę dziękczynienia za Twoją chwałę i dobroć, niech wychodzą na drogi świata, aby głosić radość i pokój - cenne dary Twojego zbawienia.

Spójrz, o Panie, na całą ludzkość i okaż miłosierdzie tym, którzy szukają Cię przez modlitwę i prawe życie, ale jeszcze Cię nie spotkali: objaw się im jako Droga, która prowadzi do Ojca, jako Prawda, która wyzwala, jako Życie, które nie ma końca.

Pozwól nam, Panie, żyć w Twoim Kościele w duchu wiernej służby i całkowitego poświęcenia, aby nasze świadectwo było wiarygodne i owocne. Amen!” (Orędzie Jana Pawła II na XXXIII Światowy Dzień Modlitw o Powołania).

Biskup Gliwicki
+ Jan Wieczorek

Gliwice, dnia 19 maja 1996 r.